

P o s u d e k magisterské práce

pana **P a v l a J a n o t y , DiS**

Téma: Reakce československého tisku na Druhý vatikánský koncil, 110 str.

Pavel Janota se věnuje ve své magisterské práci reakci československého komunistického a dalšího režimního tisku na průběh Druhého vatikánského koncilu. Snažil se dopátrat, jestli tehdejší komunistická a další provládní média hodnotila koncil jednoznačně negativně nebo alespoň částečně pozitivně. Odpověď, kterou diplomant nabízí, není zcela jednoznačná. To však není vinou diplomantovou, neboť z tehdejšího tisku, nepočítáme-li vládou kontrolované Katolické noviny, kde reakce byla jasná, se mu podařilo sehnat pouze Rudé právo, Lidovou demokracii a Kulturní tvorbu. I tak je spis neobyčejně rozsáhlý nad požadovaný počet stran, proto, jak autor uvádí v závěru, nebylo už ani v jeho časových možnostech obohacovat práci o další tituly periodik. Je třeba ocenit nevšední akribii pana Janoty, s níž se věnoval shánění jednotlivých zmínek o koncilu v uvedených periodikách po celou dobu jeho trvání v letech 1962-5, což nebylo snadné a mohu to jako vedoucí této diplomové práce potvrdit.

Výsledkem autorova bádání je, jak ho formuluje v závěru práce i na jiných místech, že negativní vztah režimního tisku vůči katolické církvi, jak byl znám po celou dobu existence komunistického státu u nás, se projevil i ve vztahu ke Druhému vatikánskému koncilu. To je jasně ukázáno na článcích deníku Rudé právo, orgánu Komunistické strany Československa a ideologického časopisu Kulturní tvorba. Nicméně deník Lidová demokracie, orgán národně frontovní Československé strany lidové, již má k tomuto fenoménu přece jen poněkud modifikovanější postoj než Rudé právo. Nekopíruje automaticky názory Rudého práva, jako tomu bylo v jiných případech. Často přináší o koncilu vlastní zprávy a hodnocení, které akceptují koncil jako pozitivní fenomén. Lidová demokracie, ačkoliv měla přísný zákaz prezentovat se jako náboženský časopis, tady přece jenom dává najevo, že ji odebírají především věřící lidé tehdejšího komunistického Československa. Stálo by za to zjistit, jestli toto, na Rudém právu do jisté míry „nezávislé“ chování Lidové demokracie, se projevilo v éře komunistického režimu poprvé v relacích o Druhém vatikánském koncilu nebo ještě dříve, ale to již bylo nad síly autora a také mimo téma jeho diplomové práce.

Škoda, že autor tuto skutečnost více nerozvedl a neprovedl hlubší analýzu na základě srovnání zveřejněných článků všech tří periodik. K tomu se nabízel závěr diplomantova spisu, který bohužel je velmi krátký a málo analytický, přičemž právě analýza bylo to, co jsem jako vedoucí práce od svého diplomanta očekával. Rovněž tak úvod nevytyčuje záměr, k němuž chce autor dospět, jasně a jednoznačně. To pokládám za jistou slabinu jeho spisu, který jinak hodnotím kladně a s uznáním jednak pro volbu tématu, jednak pro mravenčí práci, kterou věnoval shánění inkriminovaného tisku a jeho pročítání, jednak pro přehlednost, s jakou jednotlivé zprávy a články seřadil. Ocenit je třeba také to, že v úvodní, teoretické části, předkládá průběh Druhého vatikánského koncilu na základě nejen katolické, ale i protestantské a také ostře protikatolické literatury (de Rosa).

Práce pana Janoty je živá, čtivá a v maximální míře informativní. Z formálních záležitostí vytýkám to, že autor neodděluje v závěrečném seznamu literatury vlastní literaturu od pramenů. Především

názvy novin měly být umístěny zvlášť jako prameny a nikoli mezi literaturou. V seznamu také chybí uvedení časopisu Kulturní tvorba, ačkoliv se jí diplomant v textu zabývá. Jiné závady vážnějšího charakteru, které by stály za řeč, neshledávám. Práci pana Pavla Janoty k obhajobě jednoznačně **d o p o r u č u j i .**

V Českých Budějovicích 23.5.2007

PhDr. Radomír Malý,
katedra církevních dějin
a patristiky TF JU